

**Містл-Енд. Загроза знищення.
Містл-Енд. Загроза знищення**

КУПИТИ

Про книгу

Магічне видіння в Стелларіумі, старому небесному проєкторі, викликало переполох у громаді Містл-Енду. На Самайн (день, коли потойбіччя та світ живих майже торкаються одне одного), Кратч верхи на драконі має напасти на місто й зруйнувати Містл-Енд. Здається, загроза неминуча. Тільки магія давніх друїдів може дати надію на перемогу.

Бенедикт Міроу

МІСТЛ-ЕНД

ЗАГРОЗА ЗНИЩЕННЯ



Бенедикт Міроу

**МІСТЛ-ЕНД. ЗАГРОЗА ЗНИЩЕННЯ.
КНИГА 3**

Серія «Містл-Енд»

Оригінальна назва:

DIE CHRONIKEN VON MISTLE END: Der Untergang droht.

Усі права застережено.

Магічне видіння в Стелларіумі, старому небесному проєкторі, викликало переполох у громаді Містл-Енду. На Самайн (день, коли потойбіччя та світ живих майже торкаються одне одного), Кратч верхи на драконі має напасти на місто й зруйнувати Містл-Енд. Здається, загроза неминуча. Тільки магія давніх друїдів може дати надію на перемогу. Але ж Седрік геть не обізнаний із нею і навчається їй навпомацки. Залишається тільки шукати контактів із німфами та давніми друїдами, щоб заповнити прогалини Седрікових знань. Саме тому друзі знову мають вирушити в подорож.

Бенедикт Міроу — Chroniken von Mistle End: Der Untergang droht

© 2021 Thienemann in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Штутгарт

© Максиміліан Майнцольд, дизайн обкладинки

© Губич О. В., переклад, 2023

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2023



Розділ 1

СВЯЩЕННИЙ ГАЙ

Седрік осідлав гілку сучкуватого дуба й поглянув крізь галуззя догори. Променисті іскри витанцьовували в темряві, здіймаючись угору разом із повітрям, розігрітим вогнем, просто до зір. Це було священне місце, оточене прадавніми деревами. Тут, серед віт, оселилися мерехтливі ельфи. Їх було, імовірно, кілька сотень, і Седріку здавалося, що зірки на небі й маленькі миготливі вогники ельфів змагаються між собою.

У відблисках велетенського багаття хлопець міг розрізнити безліч різноманітних істот і сутностей, які зібралися під розлогою кроною. Седрік бачив і вампірів, які мирно сиділи поруч із відьмами, і лісових ельфів, і північних гірських тролів. Ось гном засміявся над жартом перевертня, який від хвилювання перетворився на павича. А он там... це що... хіба це можливо?!

— Там! Це ж... невже це...? — Седрік спантеличено скинув очима на Елліота, що примостився на гілці поруч і байдуже метляв ногами.

— Ага, кентавр, — кивнув товариш у відповідь, — це Тіберіо з роду Чіабаллі. Раніше він набагато частіше приходив до міста. Мама говорить, що він переїхав на південь, бо там ночі тепліші, а зими коротші.

Кентавр невимушено схрестив руки й неспокійно перебирав важкими копитами по м'якій лісовій землі. Його темно-коричнєве кінське тіло переливалося бронзою від відблисків багаття.

Містер Елдерлінг, книжковий ельф, зручно вмостившись на плечі кентавра, жваво розмовляв з іншими міфічними істотами.

«Вони такі зосереджені», — подумав Седрік.

— Я ще ніколи не бачив у Містл-Енді стільки народу. Вони всі тут через пророцтво?

Елліот енергійно закивав.

— Ну, звісно! Цей дракон і його напад нікого не залишили байдужим!

Седрік пригадав видіння в зірковому куполі. Хлопець знав, що саме Елліот має на увазі. Образ крилатого вогнедишного дракона, що літає над містом і нищить усе довкола, закарбувався глибоко в пам'яті.

Молодий друїд глипнув униз і краєм ока вловив певний рух. Седрік захоплено вгледівся в чудову композицію з фруктів і квітів, прикрашену павиним пір'ям. Вона повільно снувала туди-сюди. Невже це миша розгулює поміж яблуками?

— Що це? — тихо прошепотів Седрік.

— Добрий вечір, Берто, — усміхаючись, голосно гукнув Елліот.

Леді Берта, як її, власне, усі й називали, здригнулася і, притримуючи свій розкішно прикрашений капелюх, стисла губи й поглянула вгору. Перш ніж гордовито кивнути, власниця «Магічної містерії» прискіпливо зміряла підлітків очима. Відтоді як Седрік відвідав її театр, — саме тоді, коли було зруйновано дорогі сценічні декорації, — їхні стосунки не ладналися.

— Стара дійсно використовує кожну нагоду, щоб вигуляти один зі своїх божевільних капелюхів, — засміявся Елліот.

Із темряви вигулькнув лісовий голуб і, задоволено воркуючи, сів на гілку вгорі. Седрік тривожно дослухався, перевіряючи, чи немає десь поблизу Скає, однак орлиці ніде не було чути.

— Тобі обов'язково прилітати сюди у вигляді перекуски? — пробурчав він нервово.

Седріку завжди дуже не подобалося, коли Емілі з'являлася в тілі звичної для його орлиці здобичі. Він почув помах крил та свист —

ПЛЮХ! — і ось уже дівчина елегантно сидить на їхньому дереві.

— Ви бачили? Я тепер і на голуба можу перетворюватися!

Елліот закотив очі, а Седрік засміявся. Однак дівчині-перевертню настрою це не зіпсувало.

— Це взагалі-то непросто! Але в мене вже дуже добре виходить. Хоча, звичайно, звідки вам знати, — Емілі махнула рукою і змінила тему. — Ви хоч помітили, що навіть вовкулаки прийшли?

Седрік уже знав, що трохи далі, за межами освітленої галявини, стала табором зграя перевертнів. Усі вони важко дихали, висолопивши довгі язики. Щоб дістатися Містл-Енду, вони пройшли довгий шлях від своїх мисливських угідь у горах. Коли Седрік із батьком поспішали на ці термінові збори, у темряві між деревами хлопець не вгледів одного з молодих вовків і перечепився через нього. Бідолаха лише коротко завив, а потім зник у пільмі нічного лісу. Седрік захоплювався дисципліною, яка панувала в зграї, що зібралася довкола Джонатана. Стояв повний місяць, але перевертні контролювали дику частину своєї душі. Відтоді як вони прийшли до міста, ще не було жодного інциденту з не такими вже й безпечними вовкунами.

Біля самісінького Седрікового вуха почувся гучний шурхіт і тріск. Хлопець озирнувся й побачив Елліота, який захоплено жував аж занадто хрустке печиво. Друг простягнув маленьку бляшанку.

— Ось, татові, пригощайся! Він каже, що ти мусиш їх покуштувати. Найкращі «Кранчери Голденів», які він пік у своєму житті, — Елліот щасливо заплямкав. — І я переконаний у тому, що він має рацію.

Седрік взяв печенину й відкусив шматочок. Це стовідсотково було найсмачніше карамельно-грильяжне пісочне печиво, яке він коли-небудь куштував.

— А я? — обурилася Емілі. — Мені що, жодного не дістанеться?

Елліот зітхнув і передав сестрі бляшанку. Ельфи, які разом з Ао'Таерасом прибули з кварталу Кам'яного Дуба, тепер гуртувалися під деревом і похмуро поглядали на гаргуль, які вподобали сусіднє дерево. Седрік добре розумів невдоволення лісових мешканців. Металеві гаргульї — дивні створіння. До того ж певною мірою моторошні через свої гострі кігті та постійне слиновиділення.

Елліот, помітивши його погляд на охоронців Ради, штовхнув Седріка кулаком у бік.

— Знаєш, чому не можна бути під деревом ґаргуль?

Седрік стенив плечима, не знаючи відповіді.

— Бо ніколи не знаєш, чи то дощ на тебе крапає.

Седрік з Емілі засміялися, та раптом юна поліморфа посерйознішала:

— Аластар після нападу воронів наполягає, щоб саме ґаргульї захищали Раду. Мама говорить, що їхня слина й справді утворюється з крапель дощу, які на них потрапляють протягом життя.

Елліот саме хотів щось заперечити, але тріск розчахнутого дерева змусив їх здригнутися. З мороку вийшла сім'я кудлатих гірських тролів. Голіруч вони ламали товсті й тонші стовбури дерев на зручні поліна, наче то було сухе гілля. Нещодавня буря повалила безліч дерев у лісі, і тролі збирали їх для розведеного багаття. Седрік зачаровано спостерігав, як добродушні велетні зі значної відстані кидають поліна у вогонь.

— Я думаю, класно, що і нам дозволили піти, — сказала Емілі. Вона здавалася дещо схвильованою.

— Що ти маєш на увазі? — запитав Седрік.

— Ну, що нам дозволили тебе супроводжувати, — пояснила Емілі.

— До твоєї мами! Та у Калланіш!

Елліот тихо захихотів. Сестра штовхнула його в бік.

— Ну що знову?

— Я саме уявив Седріка, який стукає в кожне дерево Шотландії і ввічливо питає, чи мама вдома.

Седрік голосно зареготав, і навіть Емілі не змогла стримати усмішку.

— Я справді радий, що ви йдете зі мною. Я знаю, без вас Темні Дуби мені ніколи не знайти, — хлопець удячно показав Елліоту піднятий догори великий палець.

Темні Дуби — священний ліс німф. Молодий друїд сподівався, що знайде там маму. У дереві, де дідусь, бог Цернуннос, ув'язнив її подалі від Седріка та його батька. Можливо, вона розповість йому, як діяти та

чого від нього очікують. Після того друзі збиралися вирушити до Калланіша — острова друїдів.

Седрік мав вивчити все, що повинен знати друїд, для того щоб збільшити свої шанси на перемогу у війні проти Кратча. А де ж іще це можна зробити, як не біля старого кам'яного круга в Калланіші. Батько, який разом із містером Елдерлінгом цілими днями шукав у бібліотеці якісь підказки, був переконаний, що там діти зустрінуть інших друїдів.

Тіні знову заворушилися, і на галявину вийшов грифон. Величезний, з ледь розкинутими орлиними крилами та гордо піднятою головою. Чарівний охоронець ступив у сяйво багаття й опустився на землю на узліссі. Його хвіст витончено обвив тіло могутнього лева. Грифон нагадував короля ночі. Або принаймні цих зборів.

— Я постійно забуваю, який грифон велетенський, — благоговійно прошепотів Седрік друзям.

Емілі кивнула:

— Я рада, що він тут.

— Я теж — це якось заспокоює, — промовив Елліот.

Седрік давно не бачив грифона і з подивом виявив, що міфічна істота скинула свою білу зимову шубу, а все тіло орлолева переливається тепер то темно-червоним, то темно-синім кольорами. Тільки дзьоб досі був золотистим. Грифон глипнув угору, прямісінько в очі Седріку. І на мить хлопцеві здалося, що орлолев кивнув. Спиною молодого друїда пробігли мурашки.

Аластар, могутній відьмак та ватажок паладинів, виступив наперед до вогню й промовив:

— Цим я оголошую засідання Ради відкритим!

Він обернувся по колу, швидким рухом кинув у вогонь якийсь порошок, і полум'я здійнялося вгору. А тоді стало срібно-блакитним. Юрбою пронісся шепіт.

— Ото хвалько, — зневажливо буркнула Емілі.

— Дякую, що пройшли весь цей шлях із міста на пагорби, до нашого Священного Гаю, — продовжив Аластар. — Давно ми вже тут не були, але обставини змусили нас зібратися знову.

Вовкуни коротко завили. Седрік чув від батька, що старовинний гай біля Містл-Енду обрали місцем збору не випадково, а саме для того,

щоб усі, особливо вовкуни, мали можливість бути присутніми. Елліот мав рацію. Їхнє відкриття в Стелларіумі, старому небесному проєкторі, справді викликало переполох у міській громаді. Хоча Самайн (день, коли мали відбутися жахливі події за участю дракона) святкували аж наприкінці літа, Седріку, та й не тільки йому, здавалося, що загроза неминуча.

Есмеральда обстала за їхню поїздку на північ та наполягла, щоб, перш ніж вирушити в дорогу, друзі дочекалися зборів. Вона вважала, що отримати офіційне благословення міської громади на цю місію має сенс.

— У такі часи важливо триматися разом. Враховувати думку кожного! Адже йдеться про майбутнє нашого міста і це стосується кожного мешканця нашої громади, — сказала вона й розіслала гінців із запрошеннями.

Аластар продовжив:

— Я припускаю, що ви всі чули про видіння. Воно дике та тривожне, і дехто з вас уже уявив собі картину, що чекає нас у ніч на Самайн, — чаклун набрав повітря в легені. Тим часом довкола панувала мертва тиша. — Цієї ночі, коли потойбіччя та світ живих майже торкаються одне одного, вершник на драконі нападе на наше місто. Його чудовисько змусить небо впасти на землю вогняним дощем, і скидається на те, що... — Аластар глитнув, — що наше поселення буде знищене. — Він на мить заплющив очі: — Однак лише одиницям із вас, ймовірно, відомо, що дракон, якого показує небесний купол, надзвичайно древній. Упродовж багатьох століть його ніхто не бачив. Досі ми вважали, що його вже давно не існує. Це не просто пересічний дракон — це праотець драконів: від нього походять усі ці істоти. Його вогонь усепоглинальний, і навіть магії його не зупинити. Навпаки — його полум'я пожирає магію! — Чаклун огледівся, зробив паузу, щоб надати своїм словам ще більше значущості. — Проти такого дракона, як він, у нас практично немає шансів.

Здійнявся галас, однак Есмеральда швидко ступила вперед і, піднявши руку, зосередила увагу на собі:

— Послухайте мене! Ще не пізно, ще є надія! Стелларіум — не оракул у повному сенсі цього слова, він показує лише можливий із варіантів, найімовірніший!

Здавалося, ніхто на неї не зважав — люди, істоти, відьми голосно сперечалися між собою, немов знавісніли.

— Я прошу, послухайте мене, — знову вигукнула Есмеральда, однак тиша запанувала тільки після того, як один із вовкунів голосно завив.

— Дякую, Джонатане Джеклбі! — полегшено кивнула Есмеральда. — Ми припускаємо, що вершником дракона є Кратч. Таким чином ми знаємо: темний друїд та його відьми нападуть на місто, а самаритяни — вампіри кривавої корони, — ймовірно, їх у цьому підтримають. Та є можливість цьому завадити.

— Напавши на них першими! Ми маємо бути сильнішими за них, — урвав її Аластар. — Тоді ми зможемо обернути війну на нашу користь!

Обличчя Есмеральди стало багряним:

— Але... у нас був інший план, Аластаре! — голос Есмеральди Голден звучав розлючено. І невпевнено. — Не такий! Ми власноруч змінимо майбутнє, але не будемо першими оголошувати війну!

— Війна вже прийшла до нас, Есмеральдо! Озирнися! У наших рядах біженці. Вампіри! Та вовкулаки! — Аластар похитав головою. — Вони втекли до нас від війни, у якій ми давно беремо участь.

Ширлі, принцеса вампірів, вийшла з тіні дерева в освітлений багаттям круг:

— Аластар має рацію, Есмеральдо. Битву давно почато!

Після повстання старих вампірських сімей проти королеви, матері Ширлі, дівчина втекла до Містл-Енду. Вона єдина з їхньої сім'ї вижила й лишилася таким чином єдиною законною спадкоємицею трону вампірів у Лондоні.

— Нас би тут не було, якби ми не програли першої битви. Ми... — Ширлі запнулася й злякано поглянула вгору. Гаргульї занепокоїлися, металевий скрегіт охоронців почули всі.

— Чи може таке бути, що хтось іде? — різко та багатоголосо зарипіли у вухах бляшані голоси.

— Чого хтось іде?

— Звідки він іде?

— Куди він іде?

— Він сам?

Седрік кинув на грифона нервовий погляд. Той здавався спокійним, лише хвіст здригався, що видавало певне хвилювання.

— Та подивіться нарешті, хто наважився порушити наші збори, — накинулася Есмеральда на ґаргуль, і одразу ж одна з них, середнього розміру, поскриплюючи крилами, здійнялась у нічне небо та зникла в напрямку міста.

За тихим знаком Аластара здійнялися й інші та, розділившись, розташувалися на деревах довкола галявини.

— Вони створили захисне коло, — вигукнув Елліот, і Седрік надто добре відчув суміш страху та благоговіння в голосі друга.

Ґаргульї були жахливі, і востаннє, коли Седрік бачив їх такими схвильованими, вони билися з вороном-демоном. Хлопець глитнув. Крім того, він терпіти не міг, коли Есмеральда й Аластар сперечалися. У певному сенсі обоє мали рацію, і що б не сталося, яким би не було майбутнє, це лякало. Як і перед битвою в Лондоні, хлопець відчув тиск глибоко всередині. Найбільше його хвилювало те, що цей страх був відчутний і в Есмеральді, і в Аластарі.

«Догори піднімається коробка на колесах», — почув Седрік у голові голос своєї орлиці.

«Скає! Ти тут!»

Присутність птахи для нього й досі була неймовірним щастям. Седрік відчував із нею просто дивовижно потужний зв'язок. Орлиця певно кружляла над ними високо в темному небі.

«Звичайно, я тут. Я завжди тут», — почув він її одночасно хриплий і ніжний голос.

«Коробка, кажеш? — запитав Седрік. — З кіньми чи без?»

«Без», — одразу надійшла відповідь Скає.

— Сюди їде автівка, — голосно вигукнув Седрік.

Всі поглянули догори на їхнє дерево, мить здивування — і обличчя Есмеральди спохмурніло.

— Я вже знаю, хто зараз завітає до нас, і це не обіцяє нічого доброго. Седріку, я хочу, щоб ти тримався в тіні. Ви, діти, теж. Краще сховайтесь. Я хочу, щоб вас зараз не було ні чути, ні видно, зрозуміло?

Седрік різко обернувся до друзів:

— Тримайтеся.

Емілі й Елліот одразу міцно вчепилися в гілки. Седрік поклав долоні на шорстку кору й заплющив очі. Він побачив золотий образ дерева, і за мить рослина виконала його прохання. Хлопцеві це вдалося завиграшки. Дерево з шурхотом витягнуло свої гілки перед трійцею, заховавши їх у такий спосіб від небажаних очей.

Крізь невелику щілину в листі Седрік бачив, як Аластар кивнув, виражаючи одночасно здивування й повагу. На якусь мить хлопець відчув, що всередині зародилося щось на кшталт гордості. Він усе більше розумів, що означає бути друїдом. Спілкування з рослинами та можливість прохати про послуги було, безсумнівно, одним із найкращих подарунків. Есмеральда звернулася одночасно до Аластара й Ширлі.

— Жодного слова про друїдів. Жодного слова про тернових відьом! Добре?

Відьмак та принцеса вампірів одночасно кивнули. Десь унизу невисокого пагорба заревів двигун, і за кілька хвилин поміж деревами спалахнули фари, кидаючи примарне світло на ліс. Воно підстрибувало вгору-вниз — вузька стежина, що вела від села на горбок і до гаю, не була розрахована на автівку. Щоразу, коли автомобіль майже застрягав або зупинявся через камінці чи корені, водій газував, і ставало чути, як ламаються гілки та летить каміння.

Авто, шум — усе це здавалося таким недоречним. Після кивка Ширлі вовкулаки й вампіри зникли в темряві.

— Але грифон не відреагував, — прошепотів Седрік. — Отже, це означає...

— Що тим типам на авто можна тут бути, — доповнила Емілі.

— Дідько! — простогнав Елліот. — Я знаю, хто до нас їде. Це Орден! Сто відсотків!

Седрік здригнувся. Орден Чортополоху розташовувався у каплиці в тіні Единбурзького королівського палацу й аж ніяк не був союзом поважних лицарів і благочестивих громадян, за яких себе видавав. Єдиною метою Ордену було стежити за відьмами Містл-Енду й від імені Шотландської церкви будь-що-будь запобігати занадто тісному контакту між людьми, які нічого не підозрюють, та істотами магічної спільноти. Частиною угоди між людьми й відьмами та передусім

церквою було те, що магічні істоти мають триматися подалі від людських справ.

Контакт дозволяли лише для цілком необхідних справ повсякденного життя, будь-яких подальших зустрічей потрібно було уникати за всяку ціну або, якщо це абсолютно неможливо, робити їх якомога менш помітними та коротшими. Використання магії в присутності непосвячених було строго заборонено. Це був пакт, якого відьми Містл-Енду намагалися дотримуватися. Загалом усе було спокійно, окрім випадкових непорозумінь, як-от конфлікт між Седріком, Кратчем та братом із сестрою, з одного боку, та скандальними рокерами біля неприємної забігайлівки під назвою «Лікоть диявола» — з іншого.

«Тоді ми билися пліч-о-пліч, — стрельнула Седрікові думка, — я і Кратч».

Автівка пробилася крізь чагарник і з гуркотом вилетіла на галявину. Яскраві фари важкого темного позашляховика засліпили присутніх, двигун ще раз ревноув, а потім затих.

Водійські двері відчинилися, з машини вискочив худорлявий молодий чоловік у чорному костюмі й швидко оглянув територію, перш ніж відчинити задні двері. З авто вийшла жінка в довгому чорному вбранні, з важким золотим хрестом на шиї та маленьким чорним цуценям на руках.

— Я знаю цю жінку, — Седрік важко перевів подих і нагнувся за товстою гілкою з листям. — Вона була у потягу, коли ми з татом вперше їхали в Містл-Енд. Вона член Ордену? Хіба вона не монахиня?

— Ти знайомий з Марією? — здивовано видихнув Елліот.

— Вона не просто монахиня, Седріку! Вона Магістерка Ордену! Але й це ще не все, вона до того ж...

— Марія! — вигукнула Есмеральда, поспішаючи через галявину. — Маріє, люба сестро. Яка честь, який неочікуваний візит! Сподіваюся, подорож була не надто... обтяжлива?

— Облиш ці солодкі слова, Есмеральдо, — холодно урвала її член Ордену. — Тобі відомо, чому я тут.

Есмеральда, яка вже ступила кілька кроків назустріч Марії, повільно зупинилася. Узявшись у боки, вона гордо й неприступно підняла голову.

— Це ти мені скажи, сестро.

Жінка спалахнула:

— Навіть не називай мене так! Ті часи давно минули. Дякувати богу! Але поясни мені, чому ми мусили їхати сюди, а не одразу до міста? Що ви забули в Лондоні? І чого тут пахне вовками? І як до цього причетний друїд, який недавно сюди переїхав?

Пес на її руках пручався й злісно гарчав. Марія дозволила йому стрибнути на землю, але тримала на короткому повідці. Есмеральда поспіхом підійшла до неї, стала зовсім близько й наполегливо, хоча й ледь чутно, заговорила з представницею Ордену.

— Хто ця жінка? Чому Есмеральда називає її сестрою? — здивовано пробурмотів Седрік.

— Тому що вона — відьма! — процідив Елліот крізь зуби, ледь стримуючи обурення.

— Колишня! — швидко виправила його сестра. — Вона багато років тому залишила місто й приєдналася до Ордену. Там вона швидко зробила кар'єру. Здається, це сімейне, — її голос став жорстким.

— Що ти маєш на увазі? — схвильовано запитав Седрік.

— Марія раніше називалася Дарією. І вона двоюрідна сестра Данделії, — тихо пояснив Елліот.

— Трав'яної відьми Данделії? Тернової відьми?! — спантеличено видихнув Седрік.

— Саме так! Тієї, що зрадила нас так само, як і Дарія! Чи Марія, як вона себе тепер називає, — прошепотіла Емілі.

Марія відійшла від Есмеральди й розгулювала галявиною, зневажливо розглядаючи присутніх. Її маленький чорний песик, грізно погаркуючи, смикав повідець.

— Чого вона собаку із собою притягла? — прошепотів Седрік. — Він такий само набридливий, як і в потягу.

Елліот скоса глипнув на нього:

— Це не якийсь там собака, Седріку. Це — Цербер!

Седрік розгублено повернувся до друга:

— Перепрошую?

— Цербер! Коли його спустити з повідця, він стає завбільшки як кінь, як справжній монстр, точно тобі кажу! І тоді він поглинає все, що не може вчасно втекти в безпечне місце.

Седрік кинув сумнівний погляд на Емілі, але коли та, широко розплющивши очі, ствердно кивнула, на спині молодого друїда повиступали сироти. Він завжди інакше уявляв собі Цербера. Хлопець вирішив у майбутньому бути особливо обережним з маленькими надокучливими собаками.

Хтось смикнув його за штанину. Седрік вражено поглянув униз. Розпашілий і вкритий потом батько видерся на гілку під ними й мовчки подавав їм знаки спуститися до нього. Седрік махнув друзям і повис головою вниз на своїй гілці.

— Татку, що таке? — тихо прошепотів він. — Есмеральда сказала, щоб ми поводитися тихо й не потрапляли нікому на очі. Що ти тут робиш? — Седрікова брова здивовано поповзла догори. — Ти що, сам сюди виліз?

— Саме Есмеральда мене й послала! Мусите негайно вирушати. Всі троє, просто зараз! — його голос тремтів від хвилювання.

Молодий друїд дивився на батька, широко роззявивши рота. Головна відьма Ради ще кілька днів тому наполягла на тому, що їм слід вирушити саме після зборів. Якщо вона так раптово відсилає Седріка та своїх власних дітей, то це не обіцяє нічого доброго.

— Але ми навіть не...

— Вона мені сказала, якою саме стежкою вам іти. Вони також знайшли правильні врата, які приведуть вас максимально близько до Темних Дубів.

Емілі й Елліот теж звисилися зі своїх гілок та широко усміхалися батькові та синові.

— Отже, ми вирушаємо?

— Речі спаковані!

— Але ж нам ще потрібно... — запнувся Седрік.

— Ми з Елліотом ще кілька днів тому все зібрали, — не роздумуючи урвала його Емілі. — Та й ти теж!

Потім вона кивнула в напрямку вогнища, де Марія досі гордо походжала туди-сюди із своєю набридливою псиною:

— На мою думку, проблема полягає ось у чому: як нам спуститися з дерева, щоб стара відьма нас не помітила?

Седрік спустився на батькову гілку й подивився крізь стіну листя на місцину перед багаттям. Магістерка Ордену повернулася до гарячої дискусії з Есмеральдою, яка не переставала пристрасно її в чомусь переконувати.

Тим часом молодий водій невимушено сперся на свій автомобіль, однак не спускав очей з грифона, який, не кліпаючи, втупився в Цербера. Атмосфера була надзвичайно напруженою, гаргульї, хрипло каркаючи, зі скрипом кружляли над галявиною.

Раптом монахиня підвищила голос. Вона погрозово підняла вказівний палець і тицьнула ним в Есмеральду, наче то був кинджал.

— Я вас попереджала! Постійно одне й те саме! Мій терпець теж уривається! — вона звернулася до водія. — Ну то як? Вони готові? Скільки ще чекати?

Той, до кого вона зверталася, прислухаючись, притулив руку до вуха так, ніби...

— У нього рація! — видихнув Седрік. — Вони не самі!

Молодий чоловік криво усміхнувся:

— Усі на позиціях!

Обличчя орденської відьми осяяв тріумф:

— Я відлучаю від Церкви місто Містл-Енд і його жителів владою, даною мені моєю посадою Магістерки Ордену Чортополоху. Нікому не дозволено виходити з міста або входити в нього, мої брати та сестри по Ордену заблокували всі входи, братство оточило ці збори. Без нашого відома нікому не зайти сюди й не вийти звідси. Побачимо, чи друїд тут, — її голос перетворився майже на вереск. — Чи будь-яка інша істота з Лондону, якій тут не місце!

— Даріє! — нажахано вигукнула Есмеральда. — Та як ти можеш!

— Все правильно! Саме тому, що я можу! — прокаркала жінка.

Водночас її пес шалено загавкав. Почався хаос. Відьми Містл-Енду кинулися до неї, Магістерка смикнула за повідець собаку, який, здавалося, божеволів.

— Назад! Назад, а то я спущу його з повідця! — скрикнула вона пронизливим голосом. — Близько не підходити!

Бліда як крейда Есмеральда стисла кулаки. Лють, яка кипіла в ній, здавалася просто безмежною, однак, замість того щоб кинутися на

орденську відьму та її Цербера, головна відьма Містл-Енду стримувалася, пильно вдивляючись у дерево, на якому заховалися друзі.

Аластар стрибнув уперед і з ненавистю, але незграбно жбурнув крижаним списом у Магістерку і її пса, проте та сердитим помахом руки відкинула закляття. Звичайно, вона ж була відьмою, а отже, такою ж талановитою в магії, як і більшість присутніх на цій галявині. Марія злорадно посміхнулася.

— Аластаре! — вигукнула Есмеральда. — Не треба! Це саме те, чого вони хочуть!

Есмеральда спізнилася зі своїм попередженням. За поспішним наказом Аластара одна з ґаргуль уже кинулася на собаку, але Дарія з диявольським реготом блискавично зірвала нашійник із песика. Есмеральда нажахано відскочила. Тварина росла, ставала все більшою і більшою, просто велетенською. Маленькі лапки ураз перетворилися на потужні лапища, чорна шерсть стала кошлатою, і за мить болонка перетворилася на справжнє чудовисько. Чорне як смола, із слинявими губами й очима, що палають люттю. Монстропес кинувся на ґаргуль, а та, скрипнувши від жаху крилами, кинулася навтьоки в безпечне місце. Юрбою пронісся крик, усі в паніці відступили в тінь дерев, крім грифона, який, розправивши свої могутні крила, загарчав і став на шляху чудовиська — рівня Церберу, принаймні за ростом. З гарчанням, схожим на грім, Цербер кинувся на грифона.

— Зараз! — вигукнув батько. — Це сигнал, треба забиратися. Біжімо!

Хто стрибнув, хто впав, а хто поспішно посунувся з дерева — і всі гуртом діти рвонули за О'Коннором до темного лісу. Аенґус одразу ж помчав униз, у напрямку міста, подалі від жахливого поєдинку між грифоном і Цербером. На галявині біля багаття несамовите клацання зубами монстра поєднувалося зі злим ревищем орлолева й перетворювалося на кошмарний звуковий фон.

— Сигнал? Татку, ти про що? — важко дихаючи запитав Седрік, ухиляючись від чергової гілки.

— Аластар мав відволікти людей з Ордену, — вигукнув батько, — щоб ми могли скористатися нагодою і відвести вас до міста, а потім провести до шляхів.

— Хто там? Ану стійте, негайно! — перед ними спалахнули ліхтарики, світло скерували просто їм в обличчя.

Четвірка рвучко зупинилася — шлях через ліс був перекритий.

— Ми... е-е-е... хочемо... тес... До міста, — пробурмотів О'Коннор.

— Заборонено! — літня жінка з хімічною завивкою у світлому кардигані й чорній пов'язці з вишитим на ній срібним Чортополохом махала перед ними ліхтариком. — Чіткий наказ! Ви підпадаєте під заборону!

Вона була не сама. Седрік помітив, як до них наближаються ще щонайменше п'ятеро людей із чорними пов'язками та ліхтариками. Їх оточили!

— Зберігайте спокій! — посміхнулася жінка. — Нікому не вийти звідси без ідентифікації.

Магістерка... О-о-ох! Все відбулося надто швидко. Із темряви на жінку вистрибнув вовкулака й повалив її. Важкі лапи притисли вартову Ордену до землі.

— На допомогу! На нас напали! — видихнула дамочка, намагаючись ліхтариком відбитися від шаленого перевертня.

Коли інші спробували прийти їй на допомогу, довкола між деревами вигулькнуло ще більше вовкунів, які гарчали та вгризалися в руки й ноги монахів. Ліхтарики злітали в повітря, вимальовуючи в темряві дугу, перш ніж упасти в зарослі папороті.

— Це Джеклбі та його зграя. Вони прогризають нам шлях, — вигукнула Емілі. — Треба швидко забиратися звідси! Побігли!

Одна з жінок, трохи старша із сивим волоссям та дещо набік зав'язаною хустиною, сильним ударом відштовхнула від себе вовкулаку й підвелася, щось несамовито шукаючи в сумочці. Седрік злякався. Невже вона...

— Обережно! У неї зброя!

У темряві пролунав постріл. Один із перевертнів заскавчав від болю, а вся зграя дико завила, загарчала й загавкала. Перш ніж Седрік зміг оцінити, наскільки сильно поранений вовкулака, Елліот схопив його за руку й потягнув уперед. Однак хлопець спіткнувся об корінь і втримався на ногах лише завдяки тому, що вчепився в друга.

Вони побігли так швидко, наскільки їм дозволили легені та слабке освітлення. Тут, під деревами, ледь виднівся насправді яскравий повний місяць.

— Вони вистрелили! Вони що, божевільні?! — Елліот не тямив себе від люті. — Чого та стара взагалі мала в сумочці зброю?!

Кілька вовкулак бігли за ними слідом, охороняючи. Вони трималися поряд, темні тіла ледь помітні поміж деревами. Їхнє дихання та хрускіт гілок, коли перевертні стрибали крізь зарості, змішувалися з криками, ревом і шипінням, що долинали зі святкової площі в Гаю. Потім знову почулися постріли.

Седрік спробував подумки зв'язатися з вовкулаками, щоб дізнатися, що трапилося, але йому не вдалося.

— Містл-Енд унизу, просто перед нами, бачите?! Якщо вдасться добігти до маленької хвіртки біля кварталу Кам'яного Дуба швидше за людей Ордену, можливо, у нас з'явиться шанс, — вигукнула Емілі.

О'Коннор вилаявся:

— Ви їх бачили?! Це були звичайнісінькі люди! Один був схожий на мого колишнього податкового консультанта! Чому вони це роблять? Чому стріляють у нас? Вони на нас полюють лише тому, що не мають жодного уявлення. Вони нас не знають! Це ж просто звичайнісінькі вовкулаки, а не монстри якісь!

Седрік не міг не зауважити, що зовсім мало людей не вважають перевертнів монстрами. О'Коннор знову говорив більше сам із собою, ніж із Седріком та іншими.

— Напевно, вони й досі думають, що відьми їдять дітей!

У лісі посвітліло, і Седрік уже бачив поміж дерев факели, що освітлювали подвір'я крайніх будинків. Дорога різко йшла униз — невдовзі вони доберуться до міського муру.

— Коли доберемось до міста, куди нам далі? Де ті врата, містере О'Коннор? — поспішно запитала Емілі.

— У школі є зачаровані врата, а там...

— У школі? — розгублено вигукнув Елліот.

— Так, на останньому поверсі в карторії, — зосереджено відповів Аенгус О'Коннор.

— Тоді я лечу вперед і візьму наші речі. Зустрінемося на площі Абердін.

Вони почули: ПЛЮХ! І повз них, плавно помахуючи крилами, промчав пугач і зник між деревами.

Раптом Седріка пронизала думка. Лишалось запитання, на яке його батько досі не відповів.

— А як же ти, татку? — видихнув Седрік. — Хіба ти не хотів теж піти до лісу, до... мами? Татку, вони ж стріляли! Ходімо з нами!

— Ні, Седріку, це не... я маю на увазі, я не хочу... — хлопець бачив, як батько швидко захитав головою. — Я потрібен тут. Школа повинна... — батько сердито копнув напівзогнилу гілку, що лежала на дорозі. — Знайди маму... і скажи їй, ми... я сумую за нею!

«Він здається таким вразливим і невпевненим», — подумав Седрік.

— Буде зроблено, татку. Обіцяю!

Збентежений Седрік кинув поспішний погляд через плече на друга за спиною. Елліот поспішав униз, перестрибуючи через камені, і чомусь здавалося, що не почув жодного слова. Помітивши, що Седрік дивиться на нього, хлопець серйозно усміхнувся й підняв угору великий палець. Молодий друїд удячно всміхнувся у відповідь й, послизнувшись на мокрій гілці, знову зосередився на стежці попереду.

Друзі проминули водоспад одразу за містом і дійшли до узлісся. Мур, розташований трохи нижче за те місце, де вони стояли, виблискував яскравою смугою в місячному світлі. За ним височіли дерева лісових ельфів з їхніми будинками та підвісними мостами.

Маленька хвіртка в мурі була добре прихована, і за кущами її було не так уже й легко помітити. Аенгус подав знак — і всі гуртом утікачі пірнули під низькорослий клен. Вовкулаки ненадовго оточили їх. Найбільший чорний перевертень потерся мордою об Седрікову руку, а потім маленька згряя знову гайнула вгору до пагорба. Вони виконали своє завдання.

— Спасибі вам! — тихо гукнув Елліот услід їхнім рятівникам.

Седрік спробував подумки сконтактуватися зі своєю орлицею.

«Скає, ти тут? Попереду є люди? Біля муру? Ти когось бачиш?»

Орлиця якусь мить мовчала, а тоді Седрік чітко та ясно почув її голос.

«Поспіши, деревний хлопче. Вони наближаються до вас згори. З лісу. Але якщо побіжите, то пройдете крізь ворота, перш ніж вони вас наздоженуть».

— Треба поспішати, вони нас переслідують. Невдовзі будуть тут, — вигукнув Седрік і помчав уперед. Батько з Елліотом трималися одразу за ним.

«Приглядай за іншими. Але будь поблизу, Скає. Сьогодні вночі вирушаємо!»

Її відповіддю був голосний орлиний крик десь далеко вгорі. Вона буде готова.



Розділ 2

КІМНАТА СВІТІВ

Вони безперешкодно пробралися через хвіртку у квартал Кам'яного Дуба. Завжди, коли їхня компанія занадто близько підходила до служак Ордену, пильна Скає їх попереджала й охоронців вдавалося обминути.

Емілі чекала на площі перед будинком О'Коннорів, який був частиною шкільної споруди. Вони побачили її одразу, щойно забігли на подвір'я. Дівчина стояла у світлі одного з небагатьох ліхтарів та махала їм. В одній руці вона тримала Елліотову мітлу, а в іншій — оберемок пакунків. Тож коли трохи засапана трійця, спотикаючись, наблизилася до Емілі, вона кинула Седрікові його старий рюкзак.

— Ти принесла й мої речі? — розгублено зауважив він.

— Дорогою сюди я бачила стільки членів Ордену, що краще нам не гаяти часу. Вирушаємо?

— Сюди, — одразу відповів їй Аенгус і помчав сходами угору до шкільного portalу.

Школа Містл-Енду була будівлею в готичному стилі з багатьма еркерами та башточками, обвитими пишним зеленим плющем. Ніжна блакить, яку сріблястий місяць начарував у безкрайому небі, відбивалася у високих гостроверхих вікнах.

Седріку подобалася велична будівля, маленьке бічне крило якої він ділив із батьком. Однак зараз, коли він із друзями мчав сходами вгору, хлопець відчув, як його охоплює страх. Все змінила поява монахів. Той факт, що Аластар, Есмеральда та всі інші наражалися на конфлікт із Орденем і всім цим пеклом, щоб вони змогли втекти та вирушити у свою подорож, бентежив його. Усі покладали на цю затію стільки сподівань, чекаючи, що він повернеться з ідеєю, яка допоможе їм перемогти дракона. Седрік так боявся їх розчарувати.

— Ніколи не думав, що радітиму тому, що йду до школи, — раптом промовив за спиною Елліот, відірвавши молодого друїда від похмурих думок.

Седрік зрозумів, що, відколи вони переїхали до Містл-Енду й батько погодився на посаду вчителя, він ще жодного разу не заходив у цю будівлю. Думка про те, що йому з якогось приводу доведеться покинути все, з чим із такою радістю він тут знайомився і що ще мав відкрити, що все це в небезпеці, сильно вразила його. Стисло груди. Емілі наздогнала хлопця.

— Седріку, все гаразд?

Седрік глитнув, а тоді кивнув. Наразі не час для сумнівів. Зараз треба подбати про те, щоб вибратися звідси.

Аенгус відчинив подвійні ворота школи й тепер вів їх широкою залогою в напрямку сходів. Як і решта будинку, сходи, що вели з першого поверху нагору до бічної вежі, були прикрашені орнаментами та невеликими статуями. Поруччя тут було з темного дерева, за століття його гладенько відполірувала безліч рук, а вигнуті кам'яні сходишки вичовгала безліч копит, кігтів, лап та черевиків.

— Карторій розташований нагорі біля класів старших школярів, — пояснив О'Коннор і, незважаючи на неспокій, який їх усіх охопив, Седрік відчув у батьковому голосі захоплення. — Коли почнеться навчання, мені можна буде впродовж кількох днів відвідати уроки колег. Зіллязнавство, зоречитання, уроки магічного кристала. А ще магія цілителів і чари стихій. Це все... таке інше, Седріку. Таке... справжнє! — він на мить замовк, важко дихаючи, і схвильовано поглянув на сина. Тоді різко розвернувся й продовжив підніматися сходами: — Я викладаю дітям історію людства внизу на першому поверсі. Правила й ритуали немагічних істот. Для зовсім юних відьом. І для інших дітей

Містл-Енду. Для вампірів теж! І для ельфів! Розумієш, Седріку? Я потрібен тут.

Седрік мовчки закивав. Він знав, що батько тут щасливий. Це його світ. І так завжди було. Певною мірою.

Елліот штовхнув сестру ліктем:

— Ти тут колись уже бувала?

— Ні. Чого мені сюди ходити? Це ж заборонено, — здивовано відповіла дівчина. — Але зараз виняткова ситуація, хіба ні? — додала занепокоєно. Кинувши косий погляд на Аенґуса О'Коннора, вона промовила: — Крім того, ми тут із вчителем. Отже, це точно дозволено. І з нами нічого не станеться. Правда ж, Елліоте?

— Що правда? Вам не можна підніматися на горішні поверхи? — здивувався Седрік. — І що ти маєш на увазі під словами «із нами нічого не станеться»?!

— Власне, це страшенно небезпечно, — злякано відповіла Емілі. — Мама разів, може, з тисячу пояснювала, що нам у жодному разі не можна вчити закляття, до яких ми ще не готові. І що є чари, які забороняють юним відьмам перебувати на горішніх поверхах шкільної будівлі. Чари заборони! Їх директорка наклала.

— Ну, я нічого не відчув, — сухо зауважив Елліот, видаючи при цьому якесь дивне булькання.

— І в який то спосіб? Ти ж ніколи сюди не піднімався. Не повірю в протилежне. Захисні чари...

— Не існують, — закінчив за неї Елліот. — Побиймось об заклад?

Емілі недовірливо втупилася в брата. Тоді її очі розширилися:

— Мама просто вигадала ці чари, еге ж?

— Які чари? — розгубився Аенґус О'Коннор. А тоді додав з гордістю в голосі: — Ми на місці!

Він привів їх на найвищий поверх до великого коридору з багато оздобленими дверима з обох боків. На дверній рамі вгорі красивими літерами були написані різні назви кімнат. Йдучи повз них, Седрік зміг розібрати такі слова, як «Отруйна кухня» та «Кімната стрибків». Аенґус О'Коннор цілеспрямовано рушив до дверей із написом «Кімната світів».

— Ось це ті врата? — благоговійно запитала Емілі.

— Ні, не вони, — О'Коннор натис на ручку, — а двері в картотеку, саме про них сказала Есмеральда.

Вони вчотирьох увійшли до кімнати світів магічної школи Містл-Енду. Кімната була восьмикутна з високими дерев'яними полицями довкола. Всередині містилося безліч атласів і карт, одна полиця була завалена глобусами, але Седрік помітив і моделі місяця та старовинні макети світу, зроблені з дерева чи металу. У відчиненій шафі висіло ще декілька карт, а біля вікна стояв великий стіл із розгорнутою мапою Лондону на ньому, намальованою чорнилом. Її краї були притиснуті до столу блискучими чорними каменями. Більше жодного такого столу в кімнаті не було, лише півдюжини столів, розташованих кільцем посередині. Світло, яке заливало приміщення золотим сяйвом, не йшло від ліхтарів, що висіли на стінах, як спочатку подумав Седрік, його випромінювала явно чарівна скульптура в центрі кімнати. На висоті трьох чи чотирьох метрів витала блискуча вогняна куля, кругом якої повільні сфери різного розміру утворювали концентричні кола.

«Це сонце! І наша сонячна система!»

Його погляд упав на маленьку зелено-блакитну кульку у внутрішній третині рухомої конструкції.

«А це, певно, Земля», — Седрік був вражений до глибини душі.

Аенгус вказав на маленькі дверцята, сховані в тіні однієї з величезних полиць:

— Ось вони! Це мають бути врата, які виведуть вас звідси.

— А ключ? — захвилювалася Емілі.

«Ключ!» — про нього Седрік зовсім не подумав.

Щоб потрапити на втрачені шляхи, потрібно мати предмет, що-небудь із місця, куди хочеш потрапити. Інакше чари не активуються та двері й далі приховуватимуть свою магічну силу.

— А він не у вас? — перепитав зблідлий О'Коннор. — Есмеральда сказала мені про це не турбуватися. Тому я й подумав, що він напевно... у вас!

Емілі в розпачі заламала руки:

— У нас ціла купа гальки з нашого саду, щоб ми змогли повернутися додому, але ми не маємо нічого, щоб звідси злиняти. Ми ж навіть не знаємо, куди нас ці врата приведуть.

Аенгус О'Коннор дивився на сина розширеними очима:

— Але в мене теж немає ключа! Я повинен був лише довести вас сюди, це все, що мені доручила Есмеральда.

Спочатку здригнулася Емілі, а потім це почули й інші.

«Стукіт копит по каменю, кінський тупіт! Невже приїхали лицарі Ордену?!»

Седрік підскочив до вікна й не зміг стримати вигуку здивування. У сріблястому світлі місяця він побачив вершника, який стрімким галопом мчав через площу Абердін. Але це був незвичайний вершник. Кентавр Тіберіо щодуху нісся бруківкою, він не зупинився, наблизившись до шкільної будівлі, а помчав, вистукуючи копитами по кам'яних сходах, до головних воріт. А на плечі в нього Седрік чітко бачив містера Елдерлінга, який тримався за шию вершника й щось притискав до грудей.

— Кентавр... — Седрік здивовано обернувся до друзів, які, почувши на сходах стукіт копит, одразу ж запитально поглянули на нього.

Вони роззявивши роти дивилися на статного Тіберіо (боки кентавра парували), який галопом мчав до них коридором із містером Елдерлінгом на плечі. Важкий стукіт копит різко віддлунював під стелею магічної школи. Містер Елдерлінг злетів догори. Він притис до грудей три сувої паперу.

— Як добре, що ви вже тут, — книжковий ельф пурхав перед ними, тріпочучи крилами, зі свистом снував схвильовано туди-сюди, одночасно звертаючись до них. — Вони всюди! Чулися постріли. Одного вовка поранено, але Есмеральда вже ним опікується. Вони шукають друїда! Хоча більшість цих вартових і зайнята погонею за вовкулаками та допитом учасників зборів Ради, та є і такі, хто прорвався в мою бібліотеку. Яке неподобство!

— Містере Елдерлінгу, що ви тут робите? І Тіберіо. Чому...

— Тіберіо був надзвичайно люб'язним і привіз мене з Гаю до міста. І сюди, до вас. Коли катаєшся на кентаврі, то ніхто не звертає уваги на книжкового ельфа, — містер Елдерлінг задоволено захихотів. Тоді його маленьке зморшкувате обличчя миттю стало надзвичайно серйозним: — Вам треба забиратися. І то швидко, — він помахав пожовтілим папером у руках. — Ось три сторінки книжки. Надзвичайно цінної

книжки. Але оскільки мене про це терміново попросила Есмеральда, а я їй довіряю... — він зітхнув і з наганою безпорадністю випростав руки.

— Сторінки — це ключ! Нам потрібні ці сторінки, щоб активувати вічні врата, — схвильовано вигукнув Седрік.

— А звідки ця книжка?

— З півночі. З узбережжя, — відповів містер Елдерлінг, наморщивши лоба. — З бібліотеки старого маєтку, розташованого в гирлі озера Лох-Друїкен.

— Ви справді даєте нам із собою сторінки з якоїсь із них? — запитала вражена Емілі.

Навіть Седрік знав, наскільки бібліотекарю важлива цілісність його книжок. Містер Елдерлінг скривився від болю:

— Не з якоїсь із книжок, о ні. Це сторінки чудової збірки віршів легендарного Короля Островів. Прочитати вам один?

Седрік здригнувся, коли кентавр тихенько тупнув копитом і захрипів:

— Я не думаю, що для цього є час, — зазвучав його глибокий голос. — Дітям пора вирушати. Швидко, — відлуння його слів розлетілося, здавалося, по всій школі.

Седрік спостерігав за кентавром. Його виразне обличчя з кошлатими бровами, світлими локонами, заплетеною бородою виглядало сміливим і гордим. Він носив жилетку поверх м'язистого торса, який плавно переходив у тіло сильного темно-гнідого жеребця.

— А ліс німф розташований поблизу цього будинку? — поспішно, але тихо запитав Седрік.

— Ми на це сподіваємось, — відповів йому містер Елдерлінг. — Ми розпитали всіх, хто міг би це знати, й не лише в нашому місті. Передусім ельфи, але й більшість інших істот сходяться на тому, що якщо ви там біля будинку зануритесь углиб узбережжя, то маєте потрапити в ліс німф, — він співчутливо усміхнувся. — Це небагато, знаю. Однак опинившись там, ви знайдете свій шлях. Я впевнений!

— Тобто, це ще не факт, що той ліс справді там? — стурбовано запитав Аенгус О'Коннор

Містер Елдерлінг сумно похитав головою:

— Ніхто достеменно не знає, де розташовані Темні Дуби.

— Це тому, що ліс мандрує, — знову почувся глибокий голос кентавра. — Кажуть, деревам не ростеться на одному місці.

Всі розширеними очима поглянули на Тіберію.

— Люди вже мешкають майже всюди, рідко знайдеться місцина, де б магічну спільноту ніхто не турбував, — кентавр тихо пирхнув. — Ліс німф таїться в незвіданому. Він не залишається на одному місці, він мандрує. Він ховається.

— Дерев мандрують, — приголомшено повторив Елліот.

Седрік кивнув. Вони разом із батьком багато читали про німф та друїдів, і, згідно з дописами, які повторюються, лісові вартові неодноразово водили на битву цілі ліси. Отже, дерева мали якось рухатися.

— Наближаються лицарі Ордену! — Емілі урвала Седрікові роздуми.

Всі почули рев двигуна важкого позашляховика, і звук автівки однозначно ставав гучнішим.

— Беріть сторінки швиденько. Зазвичай я б сказав, прослідкуйте за тим, щоб повернути мені їх неушкодженими, але в цій ситуації... — маленький книжковий ельф схвильовано затріпотів крилами. Рев автівки вже чувся надзвичайно близько. — У цій ситуації мені важливіше, щоб ви самі неушкодженими повернулися додому. Бережіть себе в тих краях. Поспішіть!

— Хвильку, — вигукнув Аенгус. — Де Скає? Седріку, ти мусиш узяти її із собою!

Седрік швидко помчав до вікна, відчинив його й визирнув у ніч. Над площею він побачив силует орлиці, яка кружляла, переливаючись сріблом.

«Скає! Швидко, Скає! Треба поспішити!»

Вона миттю склала крила й у крутому піке полетіла до землі. Птаха різко зупинилася біля вікна і м'яко приземлилася на Седріковій витягнутій руці.

Аенгус відчинив двері в карторій.

— Спасибі за допомогу, містере О'Коннор, — промовив Елліот.

— І вам, містере Елдерлінг та Тіберію, — вигукнула Емілі.

Тієї ж миті чорний позашляховик із ревом вилетів на площу. Седрік розвернувся, підбіг із птахом до батька й обійняв його вільною рукою:

— Я люблю тебе, татку!

Аенгус міцно притиснув сина:

— Ідіть уже! І будьте обережні. Чуєте?

— Обіцяємо! — вигукнув Седрік, притиснувши Скає до себе, і стрибнув із нею слідом за Елліотом та Емілі крізь зачаровані двері.



Розділ 3

МАЄТОК БІЛЯ МОРЯ

Седрік боляче впав на коліна й шумно втягнув повітря. Скає ще під час падіння злетіла з руки та майнула в чорне, як смола, небо. Крижаний дощ шмагав обличчя. Вони потрапили прямісінько в бурю, місяць сховався за шаленою грозою. Седрік і гадки не мав, де вони.

— Емілі? Елліоте? Ви тут?

Цього разу подорож загубленими стежками виявилася набагато божевільнішою, ніж шлях до Лондону. Хоча їм трапилося менше втрачених предметів, які їх зачіпали, зате поперекидало їх добряче. Хлопець міцно притискав до себе Скає, боячись загубити її в цьому вихорі. Йому стало зле.

— Ми тут, — пропихтів Елліот і схопив його за лікоть. — Ти бачив мою мітлу? Я її трохи не втримав!

— А де Скає? — запитала Емілі. В її голосі чулася паніка. Вона притискала сумку до тіла. — Ти що, її теж...

Седрік похитав головою і тицьнув пальцем угору, у темне нічне небо.

— Ні, вона просто одразу втекла.

«Пробач, Скає! О'кей?»

Орлиця не відповіла. Подорож, певно, минула для птахи жахливо з тими постійними перекиданнями туди-сюди магічними стежками.

Седрік насилу підвівся й озирнувся. Хлопець мало що зміг розрізнити, очі заливала вода. Шарпаючи парку, завивав вітер.

Друзі приземлилися на невеликій смужці високої трави. Позаду них, у живоplotі, який наскрізь продував вітер, заскрипіли ковані двостулкові садові ворота, через які вони щойно перечепилися. На відстані лише кількох кроків попереду в темряві ледь помітно виднівся пісок.

«Пісок, як на...»

— Ми на морі! — захоплено проревів Елліот. — Ви чуєте? Це хвилі розбиваються об берег!

— Я відчуваю запах моря, — вигукнув Седрік. — Ми на пляжі!

— Народе, краще оберніться! Там хтось наближається! — Емілі вказала на щось по той бік живоplotу за садовими воротами.

Седрік став попереду дівчини-перевертня й змахнув дощ з обличчя. Він мало що бачив у цій бурі, однак зміг розрізнити контури вигнутого живоplotу вздовж прямих, усипаних гравієм стежок, кущі троянд, що хиталися від вітру. А за потоками дощу, які постійно затікали в очі, вимальовувалися яскраво освітлені вікна величного маєтку.

Назустріч бігла дівчина в завеликому жовтому плащі, з рудим волоссям і мерехтливим ліхтариком у руці. Поруч бешкетно вистрибував під дощем пес. Позаду з темряви вийшов чоловік у кашкеті, важких гумових чоботях і темно-зеленому вощеному плащі. У руках він тримав дробовик.

— Хіба я не казала, татку? — ще здалеку вигукнула дівчина.

Вона пробігла останні кілька метрів і зупинилася перед ними на доріжці з гравію, високо піднявши лампу. Дівчина сяjala:

— Вони прийшли! Всі троє!

Чоловік підійшов до неї, спочатку недовірливо, а потім спантеличено роздивляючись Седріка з друзями.

— Грім і блискавиця! Що ви в біса робите на пляжі посеред ночі? А звідки...

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ